

Els contes de la Torre de l'aire

La no passió de Crist

4

Som a mitjans de març de 2038, a Ràdio Pista dels Hostalets de Balenyà.

El magazine dels dissabtes al matí, Torre de l'aire, encara la seva 1.580ena edició, comandat pels eternament joves Joan Iglesias i Jordi Gàmez. I mai més ben dit això d'eternament joves: uns vuit anys enrere van aconseguir el somni de tanta gent, gràcies a la col·laboració d'un geni osonenc que vol romandre en l'anonimat sota el pseudònim X-24, inventor de la màquina de conservació que permet als humans mantenir-se en aquella edat que els sembla més adient i no envellir.

Aquest invent, tot s'ha de dir, es va mantenir en secret i tan sols ells dos hi van poder tenir accés. Els dos genis de la locució radiofònica osonenca es van oferir en el seu moment per a ser conillets d'índies de l'estri i el científic encara està estudiant els possibles efectes secundaris del seu invent abans de certificar que és apte i no comporta cap risc per a la vida humana. Han passat uns quants anys i el que sí que se li ha fet evident és que els manté en la mateixa franja d'edat i que no sembla haver afectat en gairebé res el seu modus vivendi ni el seu desenvolupament mental.

Però tornem al plató radiofònic de Ràdio Pista, on ells dos i la filla d'en Joan, l'Ariadna, que just acaba de complir 22 primaveres, s'han trobat per preparar el programa 1.580 que s'emetrà el darrer dissabte de març. Estan molt engrescats perquè el mateix científic que els està conservant joves des de fa uns anys acaba de donar per bo un nou invent: una màquina del temps que ha de permetre visitar qualsevol període de la història.

—A veure nois —diu en Joan—, abans de posar-nos en matèria, tinc una magnífica notícia: ja està en fase de proves la màquina del temps!

—Caram! —apunta en Jordi—. Ha anat per feina l'X-24... I què t'ha dit? Que torna a voler voluntaris per provar-la?

—Exactament! Com ho veieu? Us bé de gust passejar una mica per la història?

—Uala, papa! I tant! Podem anar al Juràssic a veure dinosaures? Podem?—intervé l'Ariadna.

—Ostres, filla! Ja n'hi ha prou d'aquest color... que no t'he fet veure totes aquelles pel·lícules antigues de Juràssic Park? D'entrada la màquina aquesta no sé si pot arribar a tants milions d'anys enrere. I, en cas que pogués, segur que les coses no acabarien bé. Algun T-Rex se l'acabaria menjant i et quedaries penjada en un període de la història o no hi havia encara humans... No, no. Ni parlar-ne... Alguna idea millor, Jordi?

—Mira, ara que ho dius... Fa temps que me'n balla una pel cap. Una bogeria...

—Digues, digues...

—Ara que s'acosta la Setmana Santa i que no hi ha manera de fer conviure de forma pacífica aquests tarambanes d'israelians amb els seus veïns palestins se m'ha revifat aquest pensament que fa temps que em ronda. I si anéssim a territori palestí just abans que els romans crucifiquessin a Jesucrist i aconseguíssim evitar-ho?

—Ostres, Jordi. És una idea molt boja i de conseqüències imprevisibles. Tu creus que te'n podries sortir?

—Sobre el paper no sembla tan difícil. Arribar allà, buscar a Jesucrist i mirar de fer-lo reflexionar que no cal que malgasti la seva vida per redimir la humanitat, perquè no sembla pas que ens haguem redimit després del seu esforç. No ha deixat d'haver-hi guerres i hi ha un munt de gent que no viu pas gaire bé en el nostre present, ni ha viscut bé en aquests més de dos mil anys que han passat.

—Té sentit això que dius. Ariadna, voldràs acompanyar-lo?

—I tant, tinc curiositat per veure si se'n sortirà, en Jordi, de capgirar tota la història. Només hi aniríem tu i jo, Jordi?

—Mira, pensant-ho bé també miraré d'enredar un company de feina, en Mateu, que, tal i com és, una mica esquerp i poc sociable, potser s'hi sentirà bé en aquella època i qui sap si no ens pot ser útil d'alguna manera.

—Doncs apa, li direm a l'X-24 que ja té voluntaris per provar la màquina i que la vagi preparant. I ja parlarem del programa quan torneu, cosa que espero que feu! —remata en Joan.

Dit i fet. El científic els va explicar fil per randa com funcionava el seu invent i el va programar perquè poguessin arribar a Jerusalem en el moment en què Jesucrist estava ultimant els detalls per acomplir el pla de Déu pare: passió, mort i resurrecció per acabar vivint de forma gloriosa i immaterial.

I en un tres i no res ja tenim a en Jordi, l'Ariadna i en Mateu palplantats, no gaire lluny d'una de les portes d'entrada a Jerusalem. La màquina del temps van arrossegar-la en un amagatall a prop de la muralla. Per sort no hi va haver testimonis de la seva arribada!

—Caram! —diu l'Ariadna—. Sort que anem vestits com la gent d'aquí. Si haguéssim vingut amb la nostra roba de sempre semblaríem marcians i espantaríem l'aviram!

—Tens raó —respon en Mateu—, fins i tot monedes de l'època ens ha proporcionat la mateixa màquina del temps! És fantàstica!

Arribats a la ciutat tenien dues possibilitats, demanar directament per Jesús de Natzaret o buscar algú proper a ell que els pogués conduir davant la seva presència.

Van començar fent la primera cosa: demanar directament per Jesús, però les persones a les que s'adreçaven miraven amb desconfiança en

Jordi, que era el que portava la veu cantant, i no els volien dir on podrien trobar-lo, tot i que els deixava anar algun dineret. Després d'una deliberació van decidir que potser seria més fàcil no demanar per ell sinó per algú que hi estigués relacionat, i que la persona més adequada, per la seva proximitat al Mestre, era Maria Magdalena, aquella dona que el seguia arreu i que arrossegava la fama de ser una pecadora reconvertida.

—D'acord! —conclou l'Ariadna—. On us sembla que la podem trobar, a la Maria Magdalena?

—Podríem provar a la casa de barrets més coneguda de la ciutat —deixa anar en Mateu—. Si realment és una pecadora penedida deu treballar allà.

Poc els va costar aconseguir l'adreça de la casa de barrets més popular de la ciutat i cap allà que van anar sense perdre temps. Van decidir entrar només en Jordi i en Mateu deixant a fora l'Ariadna, que va veure que hi havia bon ambient pel carrer i va decidir anar al mercat després de demanar-li alguns calers a en Jordi.

Arribats a la casa, demanaren per la Maria Magdalena i els van conduir a una ala annexa, on la trobaren darrera d'un escriptori. Més que una casa de barrets allò semblava un despatx. Ella era allà asseguda i els va rebre amb cortesia. Era una dona molt guapa, de moviments sensuals i que mirava als ulls dels seus interlocutors.

En Jordi, en veure-la, va sentir que el cor li batejava més fort que de costum. Ella no semblava, però, disposada a fer-li un tracte especial, tot i que es va aixecar per rebre'ls i es va adreçar directament a ell.

—Sembleu nous a la ciutat i heu demanat per mi —va dir, mirant-lo amb ulls neutres—. Què voleu? Com sabíeu que em trobaríeu aquí?

—La vostra fama, senyora, ha travessat el temps i l'espai —va dir en Jordi—. I, de fet, no és a vos a qui busquem sinó a...

Abans de poder continuar va arribar un noi esverat que va dir-li una cosa a cau d'orella a la Maria Magdalena. Ella de seguida se'ls va adreçar.

—Qui és en Jordi? Tu? —diu ella, assenyalant-lo, veient que s'havia posat vermell—. Et busquen els romans! Què has fet?

—No gaire res, la veritat. He estat demanant per Jesús de Natzaret, però ningú ens ha volgut dir on podíem trobar-lo. I l'hem de trobar perquè el volem salvar.

—Salvar-lo? Què vols dir?

—Després li explico, senyora. Mateu... fem una cosa, et fas passar per mi i jo me'n vaig amb la Maria Magdalena a veure si trobem en Jesús. Segur que no et faran res, quatre preguntes i t'engegaran. Ens trobem més endavant, on hi ha la màquina. Si hi ha sort, podrem tornar sans i estalvis.

En Mateu va estar d'acord en quedar-se, i en Jordi i la Maria Magdalena van marxar. Quan arriben els romans troben en Mateu tot sol, ell es fa passar per en Jordi i se l'enduen cap a la seva seu per interrogar-lo.

Mentrestant, en Jordi, enamoradís com és, segueix la Maria Magdalena fins a una taverna on hi ha en Jesús amb els seus deixebles. Pel camí s'han trobat a l'Ariadna que s'ha canviat el vestit i ara llueix com el sol. En Jesús estava encarregant taula per a sopar.

En Jordi i l'Ariadna fan un apart amb en Jesús i la Maria Magdalena i els hi diuen quin és el seu objectiu: salvar-lo a ell. Jesús, en primera instància, els respon que ell ja està d'acord amb el pla que ha previst el seu Pare, Déu Omnipotent, però la insistència de tots dos, afegida a les

consideracions de Maria Magdalena, que n'està molt d'ell, el fan dubtar i cada vegada el tenen més convençut. La bona planta de l'Ariadna contribueix a fer-lo canviar de pensament. Ella, que també se sent atreta per ell, els diu que se l'endú i que buscaran un lloc on amagar-se dels romans.

Troben una casa abandonada i l'Ariadna es dedica a acabar de convèncer en Jesús perquè es rebel·li al seu destí.

Els romans, d'altra banda, han descobert que en Mateu no és en Jordi i el deixen anar. Es posen a buscar ràpidament a en Jesús i a en Jordi, amb la idea de crucificar-los a tots dos, perquè en Mateu ha dit als romans que el seu col·lega és un terrorista en potència, que vol dinamitar l'*statu quo* romà.

Arriba a la taverna en Judes, que resulta ser el germà de Maria Magdalena per avisar-los que els romans són a punt d'arribar i que es volen endur a en Jesús i a en Jordi. Quan aquests són a la porta de la taverna i la Maria Magdalena agafa de la mà en Jordi, que queda obnubilat pel gest, i se l'endú per un passadís que hi ha al fons del local cap als afores de la ciutat. També els acompanya en Judes.

L'Ariadna es comunica amb en Jordi amb el walki-talkie que s'han endut de Ràdio Pista i li comunica la seva ubicació perquè es puguin trobar tots plegats.

Els romans avisen a la gent del poble que tindran una recompensa si els diuen on són en Jesús, en Jordi i la seva gent. Finalment el que acaba sent l'espia que els descobreix és en Pere, que es dedica a negar tres vegades a Jesús i a dir als romans on poden trobar-lo, acompanyat per en Mateu, que renega ara d'en Jordi i de l'Ariadna i els vol morts.

Un parell de centurions, amb tota la seva colla de soldats, encercla la casa on s'han reunit en Jordi i la Maria Magdalena amb en Jesús i

l'Ariadna. Molt preocupats, aquests acaben tots mirant a Jesús com demanant-li que faci un miracle i els salvi d'aquesta situació tan complicada. Ell els hi diu que miracles d'aquesta mena no en pot fer però que es veu capaç de fer una invocació. Tots li segueixen la veta i comencen a cantar amb ell amb molt de fervor.

Al cap de poca estona apareix un núvol damunt la casa i d'allà es desprèn una càpsula tipus Hoi-Poi en la que hi ha en Joan Iglesias i la Mireia petita. En Joan renya a en Jordi dient-li que ja està bé, que no se n'està sortint amb el que estava previst, i que ha vingut a salvar-los.

La Mireia treu una K-47, regal d'en Jordi, i surt a fora a estomacar els romans. Se'ls carrega a tots. Quan ha acabat la feina es fiquen tots a la càpsula i tornen al 2038.

Evidentment, havent fet que Jesús no acomplís el seu destí, el 2038 que es van trobar era molt diferent. Mai havia existit l'església catòlica i la societat havia evolucionat de forma positiva. La gent era solidària, s'ajudaven els uns als altres i per això els manaments que anava desglossant Jesús van caure molt bé i van ajudar a millorar-la encara més.

La Maria Magdalena veient que el tema prostitució encara és vigent a l'època decideix convertir-se en *madame* d'una magnífica casa de barrets a La Jonquera, vigilant molt que les noies que fan la feina estiguin ben cuidades i deixant de banda qualsevol aliança amb tràfic de persones, convertint les seves noies en acompanyants d'alt nivell amb llibertat d'arribar on vulguin en la relació amb els clients. Al cap de poc temps, veient que el negoci funciona més que bé, convida en Jordi, a qui encara té encaterinat, a estar amb ella.

En Jesús acaba fundant un partit polític, una versió 2.0 de Podemos, amb el lema "Ahora sí que podemos" i ell i l'Ariadna es posen a viure junts, encantats l'un amb l'altra i l'altra amb l'un.